

3. Tredje kommentaren

Om det kinesiska kommunistpartiets tyranni

Förord

När man talar om tyranni så påminns de flesta kineser om *Qin Shi Huang* (259-210 f. Kr., den förste kejsaren av Qindynastin), som utövade förtryck och brände filosofiska böcker och begravnade konfucianska lärda levande. Qin Shi Huangs hårda behandling av sitt folk kom från hans policy att "upprätthålla sitt styre med alla resurser under Himlen".[1] Den här policyn hade fyra huvudaspekter: orimligt höga skatter; slöseri med mänsklig arbetskraft till projekt ämnade att glorifiera honom själv; brutal tortyr under hårda lagar och bestraffning också av lagbrytarens familjemedlemmar och grannar; kontroll av människors sinnen genom blockering av all tanke- och yttrandefrihet genom att bränna böcker och till och med begrava intellektuella levande. Under Qin Shi Huangs styre hade Kina en befolkning på c:a 10 miljoner; Qins domstol kommanderade ut över två miljoner till tvångsarbete. Qin Shi Huang införde sina hårda lagar i den intellektuella världen och förbjöd tankefriheten utan pardon. Under hans styre dödades tusentals konfucianska lärda och ämbetsmän som kritiserade regeringen.

Idag är det kinesiska kommunistpartiets (KKP:s) våld och övergrepp till och med allvarigare än den tyranniska Qindynastiens. KKP för en "kampfilosofi", och dess styre bygger på en serie "klasskamper", "vägvalskamper" och "ideologiska kamper", såväl i Kina som gentemot andra nationer. Mao Zedong, Folkrepubliken Kinas förste kommunistpartiledare, uttryckte det rakt på sak med orden: "Vad har Qin Shi Huang att skryta med? Han dödade bara 460 konfucianska lärda, men vi dödade 46 000 intellektuella. Det finns folk som anklagar oss för att, likt kejsare Qin Shi Huang, utöva diktatur och vi erkänner alltihop. Det stämmer med verkligheten. Det är synd att de inte gav oss tillräckligt mycket beröm, så vi måste bättra på det". [2]

Låt oss ta en titt på Kinas mödosamma 55 år under KKP:s styre. Eftersom partiets grundläggande filosofi är "klasskamp" så besparade det sig ingen möda utan begick, efter maktovertagandet, folkmord och uppnådde sitt skräckvälde med hjälp av våldsamt revolution. Dödande och hjärntvätt har använts hand i hand för att förtrycka all annan tro än den kommunistiska teorin. KKP har lanserat den ena rörelsen efter den andra för att självt framstå som ofelbart och gudalikt. Det har följt sina teorier om klasskamp och våldsamt revolution och har försökt rensa ut olikstänkande och samhällsklasser som

opponerar sig, och det har använt våld och bedrägeri för att tvinga hela det kinesiska folket till att bli lydiga tjänare till dess tyranniska styre.

I. Jordreformer – utrotandet av godsägarklassen

Knappt tre månader efter grundandet av Kina satte KKP upp elimineringen av godsägarklassen som en av riktlinjerna i sitt landsomfattande jordreformsprogram. Partiets slogan "land till proletariet" tillfredsställde den själviska sidan hos de egendomslösa bönderna, uppmuntrade dem att strida mot jordägarna med vilka medel som helst och att bortse från den moraliska aspekten av dessa handlingar. Jordreformskampanjen föreskrev uttryckligen eliminering av godsägarklassen och delade in landsorfsbefolkningen i olika sociala grupper. Tjugo miljoner landsortsbor runt om i landet stämplades som "godsägare, rika bönder, reaktionärer eller dåliga element". Dessa nya utstötta utsattes för diskriminering, förödmjukelse och förlust av alla medborgerliga rättigheter. Allteftersom jordreformskampanjen utvidgades till avlägsna områden och byar med etniska minoriteter, utvidgades också partiets organisationer snabbt. Partikommittéer i städerna och partigrenar i byarna spred sig över hela Kina. De lokala grenarna var språkrör som förmedlade instruktioner från KKP:s centralkommitté, befann sig i frontlinjen för klasskampen och eggade upp bönder till att resa sig mot sina godsägare. Nära 100 000 godsägare dog under den här rörelsen. I vissa områden dödades KKP och bönderna hela familjer, oavsett kön och ålder, som ett sätt att totalt utrota godsägarklassen.

Under tiden lanserade kommunistpartiet sin första propagandavåg och tillkännagav att – "Ordförande Mao är den store räddaren av folket" och att "endast KKP kan rädda Kina." Under jordreformen fick egendomslösa bönder vad de ville ha genom partiets policy av att skörda utan att arbeta, plundra utan att bry sig om vilka medel som användes. Fattiga bönder gav partiet äran för förbättringarna i deras liv och accepterade på så vis partiets propaganda som sade att det arbetade för folkets intresse.

För de bönder som fått sig mark tilldelad blev de goda dagarna med "odlare har sin mark" inte långvariga. Inom två år

tvingade kommunistpartiet på bönderna ett antal system, såsom samarbetsgrupper, kommuner på grundnivå, kommuner på hög nivå och folkkommuner. Genom att använda en slogan som kritiserade "kvinnor med bundna fötter" – det vill säga, alla som är långsamma – drev KKP på och utövade press, år efter år, och manade på så vis bönderna att "kasta sig in i" socialismen. Med spannmål, bomull och matolja placerade under ett landsomfattande inköps- och distributionssystem, uteslöts de viktigaste jordbruksprodukterna från handelsutbyte. Dessutom etablerade KKP ett registreringssystem för boende som hindrade bönder från att ta sig till städerna för att finna arbete eller vistas där. De som var registrerade som boende på landsbygden tilläts inte köpa spannmål i statliga butiker och deras barn vägrades undervisning i städerna. Böndernas barn kunde bara bli bönder, vilket förvandlade 360 miljoner landsortsbor från tidigt 1950-tal till andra klassens medborgare.

Med början 1978, under de första fem åren efter att man bytt från systemet med folkkommuner till ett system där varje familj tog ansvar, fick en del av de 900 miljoner bönderna något ökade inkomster och något förbättrad social status. Men denna magra förmån förlorades snart på grund av en prisstruktur som gynnade industrivaror framför jordbruksvaror; bönderna kastades in i fattigdom än en gång. Inkomstgapet mellan stads- och landsorfsbefolkningen har därefter ökat drastiskt och de ekonomiska klyftorna fortsätter att vidgas. Nya godsägare och rika bönder har återigen dykt upp på landsbygden. Uppgifter från kommunistpartiets språkrör, nyhetsbyrån Xinhua, visar att sedan 1997 har statsinkomsterna i de

större spannmålsproducerande områdena och inkomsten för de flesta hushållen på landsbygden varit stillastående, eller till och med gått ned i vissa fall. Med andra ord har böndernas vinst från jordbruksproduktionen faktiskt inte ökat. Kvoten mellan stads- och landsortsinkomsterna har ökat från 1,8:1 vid mitten av 1980-talet till 3,1:1 idag.

II. Reformen inom industri och handel – utrotandet av kapitalistklassen

En annan klass som kommunistpartiet ville eliminera var landets bourgeoisie, vilken ägde kapital i storstäderna och i städer på landsorten. Under tiden som man reformerade Kinas industri och handel hävdade det kinesiska kommunistpartiet att kapitalistklassen och arbetarklassen var olika till naturen: den förstnämnda var exploaterande medan den senare var icke-exploaterande och anti-exploaterande. Enligt den här logiken var kapitalistklassen född till att exploatera och skulle inte sluta göra det förrän den dött ut; den kunde bara elimineras, inte reformeras. Under sådana premisser använde KKP både dödande och hjärntvätt för att omvandla kapitalister och köpmän. Partiet använde sin sedan länge beprövade metod att stödja de lydiga och krossa dem som misstycckte. Om man gav upp sina tillgångar till staten och stödde partiet ansågs man bara vara ett smärre problem bland folket. Om man å andra sidan motsade eller klagade på KKP:s policy så skulle man stämplas som reaktionär och

bli föremål för dess drakoniska diktatur.

Under det skräckväldet som följde på dessa reformer lämnade kapitalister och affärsinnehavare ifrån sig sina tillgångar. Många av dem kunde inte stå ut med den förödmjukelse som de drabbades av och begick självmord. Chen Yi, Shanghais dåvarande borgmästare, frågade varje dag, "Hur många fallskärmsshoppare är det idag?" och syftade på antalet kapitalister som begått självmord genom att hoppa från hustaken. På bara några få år eliminerade KKP fullständigt privat ägande i Kina.

Alltmedan partiet tillämpade sina program för jord- och industrireformer lanserade det ett flertal massrörelser som följde det kinesiska folket. Dessa rörelser inkluderade: förtrycket av "kontrarevolutionärer", kampanjer för reformerande av tanken, utrensningen av anti-KKP-gäng ledd av Gao Gang och Rao Shushi, och avslöjandet av Hu Fengs [3] "kontrarevolutionära" grupp, de "Tre anti-kampanjerna", de "Fem anti-kampanjerna", och den vidare utrensningen av kontrarevolutionärer. KKP använde dessa rörelser för att sikta in sig på och brutalt förfölja oräkneliga oskyldiga människor. I varje politisk rörelse utnyttjade det fullständigt sin kontroll över regeringens resurser genom partiets kommittéer, avdelningar och underavdelningar. Tre partimedlemmar skulle bilda en liten kampstyrka och infiltrera alla byar och bostadsområden. Dessa kampstyrkor var allestädes närvarande och ingen undkom deras vakande blickar. Detta djupt rotade kontrollnätverk, ärt från KKP:s nätverk av "Partiavdelningar installerade inom armén" under krigsåren, har sedan dess spelat en nyckelroll under senare politiska rörelser.

III. Eliminering av religioner och religiösa grupper

Ett annat illdåd som det kinesiska kommunistpartiet begick efter bildandet av Folkrepubliken Kina var det brutala förtrycket av religioner och det fullständiga förbudet mot alla religiösa grupper på gränsnivå. År 1950 instruerade KKP sina lokalregeringar att förbjuda alla icke officiella trosföreläsningar och hemliga samfund. Partiet slog fast att de "feodala" underjordiska grupperna inte var något annat än ett verktyg i händerna på godsägare, rika bönder, reaktionärer och Kuomintangens agenter. I denna landsomfattande rörelse mobiliserade regeringen de klasser som de litade på till att peka ut och förfölja medlemmar av religiösa grupper. Regeringar på olika nivåer blev direkt involverade i att upplösa "vidskepliga grupper" såsom kristna, katolska, taoistiska (speciellt de som trodde på I-Kuan Tao/Yi Guan Dao) och Buddhistiska församlingar. De beordrade alla medlemmar av dessa kyrkor, tempel och religiösa samfund att registrera sig hos regeringskontoren och att ångra sitt tidigare engagemang. Att underlåta att göra detta skulle innebära hård bestraffning. År 1951 förkunnade regeringen formellt regler som hotade dem som fortsatte vara aktiva i inofficiella religiösa grupper med livsstridsdom eller dödsstraff.

Den här rörelsen förföljde ett stort antal godhjärtade och laglydiga gudfruktiga. Ofullständig statistik visar att KKP under 1950-talet förföljde åtminstone tre miljoner troende och underjordiska gruppmem-

lemmar, av vilka en del dödades. Partiet genomsökte nästan varje hushåll över hela landet och förhörde dess medlemmar; det till och med krossade statyer av köksguden som kinesiska bönder av tradition har dyrkat. Detta agerande förstärkte dess budskap att kommunistideologin var den enda legitima ideologin och den enda legitima tron. Konceptet "patriotiska" troende dök snart upp. Statskonstitutionen skyddade enbart "patriotiska" troende. Verkligheten var den att oavsett vilken religion man trodde på så fanns det endast ett kriterium: man måste följa KKP:s instruktioner och man måste erkänna att partiet stod över alla religioner. Om man var kristen så var KKP den kristne Gudens gud. Om man var Buddhist så var KKP den ursprungliga Buddhas Buddha. Bland muslimer var KKP Allahs Allah. När det handlade om den Levande Buddhan inom tibetansk Buddhism så lade sig KKP i och skulle självt välja vem som skulle vara den Levande Buddhan. KKP gav dig inget annat val än att säga och göra det som det beordrade dig att säga och göra. Alla troende tvingades följa partiets målsättningar medan man uppehöll sin respektive tro bara till namnet. Om man underlät att göra detta skulle man bli föremål för partiets förföljelse och diktatur.

Enligt en rapport utförde 20 000 kristna en undersökning bland 560 000 kristna i huskyrkor i 207 städer i 22 provinser i Kina. Undersökningen fann att bland huskyrkornas besökare stod 130 000 under regeringens övervakning (Internet-tidningen *Humanity and Human Rights* den 22 februari 2002). Fram till år 1957 hade KKP dödat över 11 000 religiösa anhängare och hade godtyckligt arresterat och pressat pengar från många fler (*How the Chinese Communist Party Persecuted Christians*, 1958).

Genom att utrota godsägarclassen och kapitalistklassen och genom att förfölja ett stort antal troende och laglydiga människor, banade KKP vägen för kommunismen till att bli Kinas allomfattande religion.

IV. Anti-högerrörelsen – landsomfattande hjärntvätt

År 1956 bildade en grupp ungerska intellektuella Petöfi-cirkeln, vilken höll forum och debatter som var kritiska mot den ungerska regeringen. Gruppen startade en nationell revolution i Ungern, vilken krossades av sovjetiska soldater. Mao Zedong tog denna "ungerska händelse" som en läxa. År 1957 använde KKP i Kina slagordet att "låta hundra blommor blomma och hundra åsikter höras" för att locka fram kinesiska intellektuella och massorna till att "hjälpa partiet med att korrigera sig självt". Syftet var att locka fram "anti-partielement" bland folket. I sitt brev från 1957 till partichefer i provinserna talade Mao Zedong om sin avsikt att "locka ut ormarna ur sina hålor" genom att låta dem fritt få ge luft åt sina åsikter under sken av yttredefrihet och korrigering av partiet.

Slagorden vid den tiden uppmuntrade människor att säga sin mening och lovade att det inte skulle bli några repressalier – partiet skulle inte "plocka grisknorrar, slå med käppar, utfärda hattar eller göra upp efter hösten", vilket innebar att partiet inte skulle leta fel, attackera, stämpla någon eller söka vedergällning. Trots detta in-

ledde det snart en "anti-höger-kampanj", i vilken 540 000 som vågat säga sin mening blev förklarade "högeranhängare". Bland dem förlorade 270 000 sina arbeten och 230 000 stämplades som "medelhöger" eller "anti-socialistiska element anti-KKP". Senare summerade någon partiets politiska förföljelsestrategier i fyra punkter: 1) Locka ormarna ut ur deras hålor 2) Fabricera brott; plötsliga attacker och med ett ord bestämma över himmel och jord 3) Attackera oövekligt under föregivande av att bota sjukdomar och rädda människor 4) Tvinga fram självkritik och använda de hårdaste stämplat.

Vilka var då de "reaktionära tal" som hade orsakat att så många högeranhängare och anti-kommunister förvisades till nära 30 års vistelse i avlägsna hörn av landet? De "tre huvudsakliga reaktionära teorierna", målen för allmänna och intensiva angrepp vid den tiden, bestod av några tal av Luo Longji, Zhang Bojun och Chu Anping. En närmare titt på vad de lade fram och föreslog visar att deras önskningar var ganska ofarliga.

Lou föreslog skapandet av en gemensam kommission för KKP och olika "demokratiska" partier för att undersöka avvikelser i de "Tre anti-kampanjerna" och de "Fem anti-kampanjerna" och rörelserna för utrensandet av reaktionärer. Det Statliga rådet självt presenterade ofta någonting för den Politiska rådgivningskommittén och för Folkkongressen för påseende och kommentarer, och Zhang föreslog att den Politiska rådgivningskommittén och Folkkongressen skulle inkluderas i beslutsprocessen.

Chu föreslog att eftersom icke-partimedlemmar också hade bra idéer, såväl som självförtroende och ansvarskänsla, så var det inte nödvändigt att över hela landet utnämna parti-medlemmar till chefer på varje arbetsenhet, liten eller stor, eller ens för grupperna under varje arbetsenhet. Det var heller inte nödvändigt att allt, stort som smått, måste göras på det sätt som partimedlemmar föreslog. Alla tre hade uttryckt sin villighet att följa KKP och inget av deras förslag hade överskridit gränserna utstakade av de kända orden av författaren och kritiken Lu Xun [4]: "Min mästare, din dräkt har blivit smutsig. Var snäll och ta av den så skall jag tvätta den åt dig". I likhet med Lu Xun uttryckte dessa "högeranhängare" foglighet, undergivenhet och respekt.

Ingen av de fördömda "högeranhängarna" föreslog att KKP skulle störtas; allt de hade erbjudit var konstruktiv kritik. Men just på grund av de här förslagen förlorade tiotusentals människor sin frihet, och miljontals familjer blev lidande. Det som därpå följde var fler rörelser, såsom "att anförtro sig till KKP", exponera de hårdnackade, de nya "Tre anti-kampanjerna", skicka intellektuella till landsbygden för att utföra hårt arbete och tillfångata de högeranhängare som missades i första omgången. Vem som än hade meningsskiljaktigheter med arbetsplatschefen, särskilt partisekreteraren, skulle stämplas som anti-KKP. Partiet utsatte dem för ständig kritik eller skickade dem till arbetsläger för tvångsomskolning. Ibland omplacerade partiet hela familjer till landsbygden och utestängde deras barn från högre utbildning eller från att ansluta sig till armén. De kunde inte heller söka arbete i städerna. Familjerna skulle förlora sin anställningstrygghet och allmänna hälsoförmåner. De blev obetydliga medlemmar

i bondeklassen och utstötta även bland andraklassens medborgare.

Efter förföljelsen av de intellektuella utvecklade en del lärda en dubbel personlighet. De följde noga den "Röda Solen" och blev KKP:s "tillgängliga intellektuella", som gjorde eller sade allt som partiet begärde. Vissa andra blev reserverade och distanserade sig från politiska frågor. Kinesiska intellektuella, vilka av tradition hade en stark ansvarskänsla gentemot nationen, har varit tystade sedan dess.

V. Det Stora språnget – skapande av osanning för att testa människors lojalitet

Efter anti-högerrörelsen började Kina frukta sanningen. Alla deltog i att lyssna till osanningar, berätta osanningar, hitta på falska historier, och man undvek och dolde sanningen genom lögnar och rykten. Det Stora språnget var en landsomfattande kollektiv övning i att ljuga. Hela befolkningen gjorde, under ledning av kommunistpartiets onda spöke, många befängda saker. Både lögnare och de som man ljög för blev bedragna. I den här kampanjen av lögnar och befängda handlingar inympade KKP sin våldsamma, onda energi i sinnet på det kinesiska folket. Vid den tiden sjöng många människor sånger som främjade det Stora språnget: "Jag är Jadekejsaren, jag är Drakungen. Jag befäller de tre bergen och fem fjällen att vika undan, här kommer jag!" [5] Policys såsom "att uppnå en spannmålsproduktion på 75 000 kg per hektar" "fördubbla stålproduktionen" och "passera Storbritannien på 10 år och USA på 15 år" tillämpades år efter år. Dessa policys resulterade i en allvarlig, landsomfattande hungersnöd som tog miljontals liv.

Under den åttonde partikonferensen under KKP:s åttonde Centralkommittémöte i Lushan år 1959, vem av deltagarna höll inte med General Peng Dehuai [6] om att det Stora språnget framåt, initierat av Mao Zedong, var dåraktigt? Men att stödja Maos policy eller inte, markerade skiljelinjen mellan lojalitet och förräderi eller skiljelinjen mellan liv och död. I en berättelse från Kinas historia, när Zhao Gao [7] hävdade att en hjort var en häst, kände han till skillnaden mellan en hjort och en häst, men han kallade medvetet en hjort för en häst för att kontrollera folkopinionen, tysta diskussionerna och utvidga sin egen makt. Lushan-plenumet resulterade i att till och med Peng Dehuai tvingades skriva på en resolution som fördömde och rensade bort honom själv från Centralregeringen. Under kulturrevolutionens senare år tvingades Deng Xiaoping på att liknade sätt lova att han aldrig skulle överklaga regeringens beslut att avlägsna honom från hans poster.

Samhället litat till tidigare erfarenheter för att förstå omvärlden och vidga sina vyer. KKP har emellertid fråntagit folket möjligheten att lära från historiska erfarenheter och läxor. Den officiella mediacensuren har bidragit till att ytterligare försäma människors förmåga att skilja på gott och ont. Efter varje politisk rörelse försågs de yngre generationerna med endast partiets upplyftande redogörelser, men har berövats analyserna, idealen och erfarenheterna från äldre generationers insiktsfulla personer. Som resultat har folket

bara splittrad information som grund för förståelsen av historien och bedömningen av nya händelser, och de tror sig själva ha rätt medan de i själva verket har avvikit tusentals mil från sanningen. På så sätt har KKP grundligt genomfört sin policy att hålla folket i okunnighet.

VI. Kulturrevolutionen – hemsökelse av det onda spöket, världen uppochnedvänd

Kulturrevolutionen var en storslagen föreställning som sattes upp av kommunistpartiet då det besatte hela Kina. År 1966 rullade en ny våldsvåg in över Kina, och en okontrollerbar röd terror skakade bergen och frös floderna till is. Skribenten Qin Mu beskrev kulturrevolutionen i dystra termer:

”Det var sannerligen en katastrof utan motstycke: [KKP] fängslade miljoner på grund av deras förbindelse med en [utpekad] familjmedlem, tog livet av ytterligare miljoner, splittrade familjer, förvandlade barn till ligister och skurkar, brände böcker, rev gamla byggnader och förstörde forna intellektuella gravar och begick sålunda alla sorters brott i revolutionens namn.”

Försiktiga siffror anger antalet onaturliga dödsfall i Kina under kulturrevolutionen till 7,73 miljoner.

Människor tror ofta felaktigt att våldet och blodbadet under kulturrevolutionen till största delen skedde under rebellrörelserna, och att det var rödgardisterna och rebellerna som stod för dödadet. Emellertid visar tusentals officiellt publicerade kinesiska läsnamner att toppen för onaturliga dödsfall under kulturrevolutionen inte var 1966, när rödgardisterna kontrollerade större delen av regeringsorganisationerna, eller 1967 när rebellerna stred bland olika grupper med vapen, utan snarare 1968 när Mao återtog kontrollen över hela landet. Mördarna i dessa ökända fall var ofta armén, beväpnade hemvärnssoldater och KKP-medlemmar på alla regeringsnivåer.

Följande exempel illustrerar hur våldet under kulturrevolutionen var KKP:s och de regionala regeringarnas policy, inte rödgardisternas extrema uppträdande. Partiet har dolt partiledarnas och regeringstjänstemännens direkta uppvigling av och inblandning i våldet.

I augusti 1966 förvisade rödgardisterna Pekingbor som i tidigare rörelser hade klassats som ”godsägare, rika jordbrukare, reaktionärer, dåliga element och högeranhängare” och tvingade ut dem på landsbygden. Ofullständig officiell statistik visade att 33 695 hem söktes och 85 196 Pekingbor förvisades från staden och skickades dit där deras föräldrar ursprungligen kom ifrån. Rödgardister över hela landet följde detta exempel och förvisade över 400 000 stadsbor till landsbygden. Till och med högt uppsatta tjänstemän, vilkas föräldrar var godsägare, stod inför förvisning till landsbygden.

I själva verket planerade KKP utdrivningskampanjen redan innan kulturrevolutionen började. Den tidigare borgmästaren i Peking, Peng Zhen, deklarerade att bosatta i Peking skulle vara lika ideologiskt rena som ”glasskivor och kristall”,

vilket innebar att alla invånare med en dålig klassbakgrund skulle förvisas ur staden. I maj 1966 beordrade Mao sina underordnade att ”skydda huvudstaden”. Ett huvudstadens arbetslag sattes upp, lett av Ye Jianying, Yang Chenwu och Xie Fuzhi. En av den här gruppens uppgifter var att använda polisen för att utvisa Pekingbor med dålig klassbakgrund.

Den här historien klargör orsaken till att regeringen och polisen inte ingrep utan snarare stödde rödgardisterna när de genomsökte hem och förvisade mer än två procent av Pekingborna. Allmänna säkerhetsministern, Xie Fuzhi, krävde att polisen inte skulle ingripa mot rödgardisternas aktioner utan snarare erbjuda dem råd och information. Rödgardisterna utnyttjades helt enkelt av partiet till att utföra en aktion som var planerad, och därefter, i slutet av 1966, övergavs dessa rödgardister av partiet. Många av dem stämplades som kontrarevolutionärer och fängslades, och andra skickades ut på landsbygden, tillsammans med andra stadsungdomar för att arbeta och reformera sina tankar. Den Västra Stadens rödgardistorganisation, vilken ledde förvisningen av stadsborna, etablerades under partiledares ”omhändertagande” vägledning. Dess order publicerades efter revidering av dåvarande generalsekreteraren vid det Statliga rådet.

Efter bortförandet av Pekingbor med dålig klassbakgrund, påbörjade landsbygden ytterligare en omgång av förföljelse av dåliga klasselement. Den 26 augusti 1966, överlämnades ett tal av polisminister Xie Fuzhi till Daxings polisbyrå under dess arbetsmöte. Xie beordrade polisen att assistera rödgardisterna i genomsökandet av de ”fem svarta klasserna” (jordägare, rika bönder, reaktionärer, dåliga element och högeranhängare) hem, genom att förse dem med råd, information och hjälp under räderna. Den skändliga Daxing-massakern [8] skedde efter direkta anvisningar från polisen; organisationerna var direktören och partisekreteraren inom polisen, och mördarna var till största delen hemvärnssoldater som inte ens skodade barnen.

Många blev upptagna i KKP för deras ”goda uppförande” under liknande massaker. Enligt ofullständig statistik för Guangxi-provinsen deltog omkring 50 000 partimedlemmar i dödadet. Bland dem blev fler än 9 000 upptagna i partiet kort efter att de hade dödat någon, fler än 20 000 begick mord efter att de antagits till partiet, och fler än 19 000 andra partimedlemmar deltog i dödade på ett eller annat sätt.

Under kulturrevolutionen tillämpades klassteorin även på misshandel. De dåliga förtjänade det om de blev slagna av de goda. Det var hedervärt för en dålig person som att slå en annan dålig person. Det var ett missförstånd om en god person slog en annan god person. En sådan teori uppfunnades av Mao sprids vitt i rebellrörelserna. Våld och dödade fick en omfattande spridning i enlighet med logiken att klasskampens fiender förtjänade allt våld som de utsattes för.

Från den 13 augusti till den 7 oktober 1967 dödade hemvärnssoldaterna i Dao-länet i Hunan-provinsen medlemmar ur organisationen ”Xiangjiang Vind och Åska” och medlemmar i de ”fem svarta klasserna”. Slaktandet pågick i 66 dagar; fler än 4 519 människor i 2 778 hushåll dödades i 468 brigader (administrativa byar) tillhörande 36 folkkommuner i 10

stadsdelar. I hela regionen som bestod av 10 län dödades totalt 9 093 människor, av vilka 38 % tillhörde de ”fem svarta klasserna” och 44 % var deras barn. Den äldsta personen som dödades var 78 år och den yngsta var bara 10 dagar gammal.

Det här är endast ett exempel på våld i ett litet område under kulturrevolutionen. Efter bildandet av ”revolutionskommittén” i Inre Mongoliet i början av 1968, dödades fler än 350 000 människor under inventeringen av klasstillhörighet samt utrensningen av ”Folkrevolutionspartiet” i Inre Mongoliet. År 1968 deltog tiotusentals människor i Guangxi-provinsens ”4.22”-massaker på en folkmassa där fler än 110 000 dödades.

De här fallen visar att de större aktionerna med våldsamt dödade under kulturrevolutionen alla skedde efter uppvigling och instruktioner direkt från partiledare, vilka uppmuntrade och utnyttjade våld för att förfölja och mörda medborgare. De mördare som var direkt inblandade i att leda och utföra dödade kom oftast från militären, polisen beväpnade hemvärnsmän och nyckelmedlemmar inom partiet och Ungdomsligan.

Om KKP använde bönder för att störta godsägare i avsikt att erhålla mark under jordreformen, om de använde arbetarklassen under industri- och handelsreformen för att störta kapitalister i avsikt att skaffa sig tillgångar, och om de utrotade alla intellektuella i opposition under anti-höger rörelsen, vad var då meningen med allt dödade under kulturrevolutionen? KKP använde en grupp för att döda en annan, och man litade inte på någon klass. Även om du tillhörde arbetarna eller bönderna, två klasser som partiet tidigare förlitat sig på, så skulle ditt liv vara i fara om din åsikt skiljde sig från partiets. Så till sist, vad var allt detta till för?

Syftet var att etablera kommunismen som den absolut enda religionen till att dominera hela landet, och inte bara kontrollera staten utan även varje individs sinne.

Kulturrevolutionen förde kommunistpartiet och Mao Zedongs personkult till ett klimax. Det var tvungen att använda Maos teori för att diktera allt och en enda persons vision måste ingutas i tiotals miljoner människors sinne. Kulturrevolutionen, som på sätt och vis saknar motstycke och som ingenting någonsin kommer att kunna mäta sig med, specificerade medvetet inte vad som inte kunde göras. Istället betonade partiet ”vad som kan göras och hur man gör det. Ingenting utanför den här ramen kunde göras eller ens tas under övervägande”.

Under kulturrevolutionen utförde alla i landet en ritual som liknade religiösa ritualer: be partiet om instruktioner på morgonen och rapportera till partiet på kvällen, saluter ord för ord Mao flera gånger om dagen och tillönska honom ett oändligt långt liv, och be politiska böner varje dag, morgon och kväll. Nästan varje skrivkundig person hade fått erfara att skriva självkritiserande uttalanden och tanke-rapporter. Maos citat såsom de följande citerades ofta: ”Bekämpa våldsamt varje självvisk policy.” ”Utför instruktioner vare sig du förstår dem eller ej; fördjupa din förståelse under utförandeprocessen.”

Endast en ”gud” (Mao) fick dyrkas; endast en skrift (Maos lära) fick studeras. Inom kort framskred ”gudaskapandet” till den grad att folk inte kunde köpa mat i matsalen om de inte reciterade ett citat eller saluterade Mao. När man handlade,

åkade buss eller till och med ringde ett telefonsamtal, måste man recitera ett av Maos citat, även om det var totalt irrelevant. I dessa ritualer som ett led i dyrkan var folk antingen fanatiska eller cyniska, och stod i båda fallen redan under kontroll av det kommunistiska onda spöket. Att hitta på lögn, tolerera lögn och lita till lögn blev det kinesiska folkets livsstil.

VII. Reformen och öppnandet – våldet trappas upp med tiden

Kulturrevolutionen var en period full av blodspillan, dödade, sorg, förlust av samvetet och hopblandning av vad som är rätt och fel. Efter kulturrevolutionen ändrade KKP-ledarna ofta sina fanor. KKP och dess regering har bytt ledarskap sex gånger på 20 år. Privat ägande har återvänt till Kina, skillnaderna i levnadsstandard mellan städerna och landsbygden har ökat, ökonomierna har snabbt brett ut sig, floder har torkat ut, droganvändning och prostitution har ökat. Alla de ”brott” som KKP bekämpat tilläts nu åter.

Kommunistpartiets skoningslösa hjärta, oärliga natur, onda gärningar och förmåga att störta landet i fördärv ökade. Under massakern på Himmelska Fridens Torg 1989 mobiliserade partiet arméer och stridsvagnar för att döda de studenter som protesterade på Himmelska Fridens Torg. Den ondskefulla förföljelsen mot Falun Gong-utövare är ännu värre. I oktober 2004 mobiliserade staden Yulin i Shaanxi-provinsen över 1 600 kravallpoliser för att arrestera och skjuta över 50 bönder i avsikt att beröva bönderna deras jord. Den kinesiska regeringens politiska kontroll fortsätter att sätta sin lit till partiets kamp- och våldsfilosofi. Den enda skillnaden från tidigare är att partiet har blivit än mer bedrägligt.

Stiftandet av lagar

KKP har aldrig slutat att skapa konflikter bland folket. Det har förföljt ett stort antal medborgare som anklagats för att vara reaktionärer, anti-socialister, dåliga element och medlemmar av onda sekt. Partiets totalitära natur fortsätter att ha konflikter med alla andra medborgargrupper och organisationer. Under etiketten att ”upprätthålla ordningen och stabilisera samhället”, har partiet fortsatt att ändra förordningar, lagar och regler och alla som inte håller med regeringen har förföljts som reaktionärer.

I juli 1999 tog Jiang Zemin, mot de flesta andra politbyråmedlemmars vilja, ett personligt beslut om att utrota Falun Gong på tre månader; landet blev åter snabbt insvept i förtal och lögn. Efter att Jiang Zemin fördömt Falun Gong som en ”ond sekt” i en intervju med den franska tidningen *Le Figaro*, följde den officiella kinesiska propagandan upp detta genom att snabbt publicera artiklar som pressade alla i landet till att vända sig emot Falun Gong. Den Nationella folkkongressen tvingades godkänna ett otydligt ”beslut” som hanterade onda sekt; strax därpå utfärdade Högsta folkdomstolen, Folkets högsta åklagarmyndighet och åklagarmyndigheten en ”förklaring” till ”beslutet”.

Den 22 juli 1999 publicerade nyhetsbyrån Xinhua uttalanden där ledare för KKP:s organisationsdepartement och

propagandadepartementet offentligt gav stöd till Jiangs förföljelse av Falun Gong. Det kinesiska folket snärjdes in i förföljelsen enbart för att det var ett beslut fattat av partiet. De kan endast lyda order och vågar inte göra några invändningar.

Under de fem senaste åren har regeringen använt en fjärdedel av nationens ekonomiska tillgångar till att förfölja Falun Gong. Alla i landet har tvingats genomgå ett test; de flesta som erkände att de utövade Falun Gong men som vägrade ge upp utövningen har förlorat sina arbeten; en del har dömts till tvångsarbete. Falun Gong-utövarna har inte brutit mot några lagar, och inte heller har de förrätt landet eller gått emot regeringen; de har endast haft en tro på "Sanning, Godhet och Tålmod". Ändå blev hundratusentals fängslade. Emedan KKP har genomdrivit en hård informationsblockad har fler än 3024 (clearwisdom.net) människor torterats till döds, vilket bekräftats av familjemedlemmar; det verkliga antalet dödade är mycket högre.

Nyhetsrapportering

Den 15 oktober 2004 rapporterade Hongkong-baserade *Wenweipao* att när Kinas 20:e satellit återvände till jorden föll den ned på och förstörde Huo Jiyus hus i staden Penglai, som ligger i Dayinlänat i Sichuanprovinsen. Rapporten citerade chefen för Dayins länsstyrelse, Ai Yuqing, som sade att man bekräftat att den "svarta klumpen" var satelliten. Ai var själv ställföreträdande platschef för projektet med att bärga satelliten. Emellertid rapporterade Xinhuas nyhetsbyrås nätupplaga endast vid vilken tidpunkt satelliten bärgats och betonade att det var den 20:e vetenskapligt och tekniskt experimentella satellit som blivit bärgad av Kina. Xinhuas nyhetsbyrås nätupplaga nämnde inte med ett ord att satelliten hade förstört ett hus. Detta är ett typexempel på kinesiska mediernas konsekventa praxis att endast rapportera de goda nyheterna och dölja de dåliga, i enlighet med partiets instruktioner.

Lögner och förtal som förmedlats av tidningar och TV har i hög grad hjälpt till att verkställa KKP:s policy i alla de gångna politiska rörelserna. Partiets order skulle omedelbart utföras av landets medier. När partiet ville starta en anti-högrörelse rapporterade media över hela Kina som en röst högeranhängarnas brott. När partiet ville starta folkkommuner började varenda tidning i hela landet att föra fram fördelarna med folkkommuner. Inom den första månaden av förföljelsen av Falun Gong förtalade alla TV- och radiostationer ideligen Falun Gong under bästa sändningstid för att hjärntvätta människor. Sedan dess har Jiang ideligen utnyttjat alla medier för att fabricera och sprida lögner och förtal om Falun Gong. Däri ingår satsningen på att sporra till hat mot Falun Gong över hela landet genom att rapportera falska nyheter om att Falun Gong-utövare begår mord och självmord. Ett exempel på sådan falsk rapportering är den iscensatta "självränningen på Himelska Fredens Torg", som kritiserades av frivilligorganisationen Internationell utbildningsutveckling, som en aktion iscensatt av regeringen för att lura människor. Under de senaste fem åren har inga tidningar eller TV-stationer från Kina rapporterat om sanningen om Falun Gong.

Folket är vant vid de falska nyhetsrapporterna. En äldre reporter från nyhetsby-

rån Xinhua sade en gång: "Hur kan man lita på ett Xinhua-reportage?" Människor har till och med beskrivit kinesiska nyhetsbyråer som partiets vakthund. Texten till en folksång lyder: "Det finns en hund uppfödd av partiet som vaktar partiets grind. Den skulle bita vemhelst partiet vill att den ska bita, och bita så många gånger som partiet vill."

Utbildning

I Kina blev utbildning ytterligare ett verktyg för kontroll av människor. Det ursprungliga syftet med utbildning var att intellektuella skulle skaffa sig såväl *kunskap* som ett gott *omdöme*. Kunskap syftar på förståelsen av information, data och historiska händelser; omdöme syftar på analysprocessen, att undersöka, kritisera och att återanvända sådan kunskap – en process av andlig utveckling. De som har kunskap utan riktigt omdöme kallas bokmålare, inte sanna intellektuella med ett socialt samvete. Detta är anledningen till att det i kinesisk historia är de intellektuella med rättfärdigt omdöme, inte de som endast innehar kunskap, som har åtnjutit stor respekt. Under KKP:s kontroll är emellertid Kina fyllt av intellektuella som har kunskap utan omdöme eller som inte vågar använda sitt omdöme. Skolundervisningen fokuserade på att lära eleverna att inte göra saker som partiet inte ville att de skulle göra. Under senare år har alla skolor börjat lära ut politik samt det kinesiska kommunistpartiets historia med standardiserade läroböcker. Lärarna trodde inte på innehållet i böckerna, ändå tvingade "partidisciplinen" dem att lära ut det mot sin vilja. Eleverna trodde varken på böckerna eller på sina lärare, ändå måste de memorera allt i texten för att klara tentorna. Nyligen inkluderades frågor om Falun Gong i termins- och inträdesproven till universitet och gymnasier. Elever som inte känner till standardsvaren får inga höga poäng och förlorar chansen att komma in på bra universitet eller gymnasier. Om en elev vågar säga sanningen kommer han omedelbart att relegeras från skolan och förlora alla chanser till formell utbildning.

Inflytandet från tidningar och regeringsdokument har medfört att många välkända ordspråk eller fraser, såsom Maos citat: "Vi borde stödja vad fienden än motsätter sig, och motsätta oss vad fienden än stödjer" har spridits som sanningar i det allmänna utbildningssystemet. Den negativa effekten är omfattande: den har förgiftat människors hjärnan, trängt undan välviljan och förstört moralprincipen om att leva i fred och harmoni.

År 2004 analyserade Kinas informationscenter en undersökning utförd av *Kina Sina Net*, och resultaten visar att 82,6 % av kinesiska ungdomar höll med om att man kan skymfa kvinnor, barn och fångar under krig. Det här resultatet är chockerande. Men det återspeglar det kinesiska folkets sinne, särskilt den yngre generationens, vilken saknar en grundläggande förståelse när det gäller väl villigt styre som är baserat på traditionell kultur och människans natur.

Den 11:e september 2004 högg en fanatisk man i staden Suzhou ner 28 barn med en kniv. Den 20:e samma månad knivskadade en man i Shandongprovinsen 25 grundskoleelever. Några grundskolelärare tvingade elever att göra smållare för hand för att samla in pengar till skolan, vilket resulterade i en explosion där elever dog.

Förverkligandet av den politiska hållningen

KKP:s ledning har ofta använt hot och tvång för att förverkliga sin politiska hållning. Ett av de medel de använde var politiska slagord. Under lång tid använde partiet antalet affischerade slagord som ett kriterium för bedömning av den politiska insatsen. Under kulturrevolutionen blev Peking ett "rött hav" fullt av affischer över en natt, med slagordet "Ner med de härskande kapitalisterna i partiet". På landsbygden var skyltarna ironiskt nog förkortade till "Ner med det härskande partiet".

För att främja skogslagen utfärdade nyligen Skogsbyrån och alla dess stationer och skogsvårdskontor en strikt order om en standardmängd med slagord som skulle sättas upp. Om kvoten inte uppfyllades skulle det anses att man inte klarat uppgiften. Som resultat satte lokala regeringskontor upp ett stort antal slagord såsom: "Alla som bränner bergen åker i fängelse." Inom administrationen för födelsek kontroll har det under senare år funnits ännu mer skrämmande slagord såsom: "Om en person bryter mot lagen kommer hela byn att steriliseras", "Hellre en grav till än ett barn till" eller "Om han inte steriliserar sig som han borde kommer hans hus att rivas; om hon inte utför abort som hon borde kommer hennes kor och risfält att beslagtas". Det fanns fler slagord som bryter mot de mänskliga rättigheterna och Konstitutionen som lod: "Du kommer att sova i fängelset imorgon om du inte betalar skatterna idag."

Ett slagord är i grund och botten en metod för marknadsföring, men på ett mer rättframt och repetitivt sätt. Så den kinesiska regeringen använder ofta slagord för att främja politiska idéer, uppfattningar och ståndpunkter. Politiska slagord kan också betraktas som budskap som regeringen ger till sitt folk. Emellertid är det inte svårt att uppfatta tendenserna av våld och grymhet i KKP:s policyfrämjande slagord.

VIII. Hjärntvätta hela landet och förvandla det till ett "sinnets fängelse"

Det effektivaste vapnet som KKP använder för att upprätthålla sitt tyranniska styre är dess kontrollsystem. På ett välorganiserat sätt påtvingar partiet alla medborgare en mentalitet av lydnad. Så länge partiet systematiskt kan organisera ett sätt att beröva människor deras självklara mänskliga rättigheter så spelar det ingen roll om det motsäger sig självt eller ständigt ändrar sin politiska hållning. Regeringens tentakler är allstädes närvarande. Vare sig det är på landsbygden eller i tätbebyggda områden så styrs medborgarna genom så kallade gatu- eller stadskommittéer. Att gifta eller skilja sig och att få barn skulle tills nyligen godkännas av dessa kommittéer. Partiets ideologi, tänkesätt, organisationer, samhällsstruktur, propagandamekanismer och administrationssystem tjänar bara dess diktatoriska syften. Genom regeringssystemen strävar partiet efter att kontrollera varje individs tankar och handlingar.

Brutaliteten som KKP kontrollerar sitt folk med begränsas inte till den fysiska tortyr som det tillfogar. Partiet tvingar

också människor att ge upp sin förmåga att tänka självständigt och gör dem till rädda, självbeskyddande ynkyggar som inte vågar göra sina röster hörda. Målet för partiets styre är att hjärntvätta varenda en av de egna medborgarna så att de tänker och talar som partiet, och gör vad det förespråkar.

Det finns ett talesätt som lyder: "Partiets policy är som månen, den ändras sig var 15:e dag". Oavsett hur ofta partiet ändrar sin policy så måste alla i landet följa den noggrant. När du utnyttjas som resurs i attacker mot andra måste du tacka partiet för att det uppskattar din styrka; när du blir skadad måste du tacka KKP för att det "lär dig en läxa"; när du felaktigt diskrimineras och KKP senare ger dig upprättelse måste du tacka KKP för att det är generöst och kapabelt att rätta till sina misstag. Det kinesiska kommunistpartiet bedriver tyranni genom ständiga cykler av förtryck följt av gottgörelse.

Efter 55 års tyranni har KKP spärrat in nationens sinne och begränsat det inom ramen för vad som är tillåtet enligt KKP. Om någon skulle hysa tankar utanför denna ram räknas det som ett brott. Efter upprepade kamper hyllas dumhet som visdom; att vara feg är det sätt man överlever på. I ett modernt samhälle där internet är huvudkanalen för informationsutbyte, ber partiet till och med sitt folk att praktisera självdisciplin och avstå från att läsa nyheter utifrån eller logga in på webbsidor med nyckelord såsom "mänskliga rättigheter" och "demokrati".

KKP:s rörelse som innebär att hjärntvätta sitt folk är absurd, brutal och usel, och ändå överallt förekommande. Den har förvrängt det kinesiska samhällets moralvärderingar och principer och totalt förändrat nationens uppförandestandard och livsstil. KKP använder oavbrutet mental och fysisk tortyr för att stärka sin absoluta auktoritet när det gäller att styra Kina med den allomfattande "KKP-religionen".

Slutsats

Varför måste det kinesiska kommunistpartiet oavbrutet kämpa för att behålla makten? Varför tror det att så länge det existerar liv så är det oupphörliga stridigheter? För att uppnå sitt mål tvekar det varken att mörda människor eller förstöra ekologin, och inte heller bryr det sig om att majoriteten av jordbrukarna och många stadsbor lever i fattigdom.

Är det för kommunismens ideologi som KKP går igenom en ändlös kamp? Svaret är Nej. En av kommunistpartiets principer är att göra sig av med privat ägande, vilket det försökte göra när det kom till makten. Partiet trodde att privat ägande var roten till all ondska. Efter den ekonomiska reformen på 1980-talet tilläts emellertid privat ägande åter i Kina och det blev skyddat av konstitutionen. Genom att sticka hål på partiets lögner kommer människor tydligt se att under partiets 55 år av styre har det endast iscensatt ett drama där egendom omfördelats. Efter flera omgångar av sådan omfördelning omvandlade det helt enkelt andras kapital till sin egen privata egendom.

KKP påstår sig vara "arbetarklassens pionjär". Dess uppgift är att utrota kapitalistklassen. Emellertid tillåter dess stadgar nu otvetydigt kapitalister att gå med i partiet. Partimedlemmar tror inte längre på partiet och kommunismen, och KKP:s existens är inte försvarbar. Det som åter-

står av kommunistpartiet är endast ett skal tömt på sitt påstådda innehåll.

Var den långvariga kampen till för att hålla partimedlemmarna fria från korruption? Nej. Efter det att KKP suttit vid makten i 55 år är korruption, förskingring, olaga förvaltning och handlingar som skadar nationen och folket, fortfarande utbredda bland partitjänstemän över hela landet. Av det totala antalet partitjänstemän i Kina på cirka tjugo miljoner har under senare år åtta miljoner blivit prövade och straffade för brott relaterade till korruption. Varje år klagar omkring en miljon människor till högre myndigheter över de korrupta tjänstemän som inte har utretts. Från januari till september 2004 utredde Kinas nationella förvaltning av utländsk valuta fall av olaglig handel med utländsk valuta i 35 banker och 41 företag, och hittade 120 miljoner USA-dollar i illegala transaktioner. Enligt senare års statistik har inte mindre än 4 000 partitjänstemän undkommit från Kina med förskingrade pengar, och de medel som de stulit från staten uppgår till tiotals miljarder USA-dollar.

Var målet med kamperna att förbättra människors utbildning och medvetenhet och hålla dem intresserade av rikets affärer? Svaret är återigen "Nej". I dagens Kina är materialistisk strävan utan hejd och människor förlorar det goda hjärtat. Det har blivit normalt för människor att bedra anhöriga och lura vänner. När det gäller en mängd viktiga frågor såsom mänskliga rättigheter eller förföljelsen av Falun Gong, är många kineser antingen oberörda eller vägrar öppna munnen. Att behålla tankarna för sig själv och att välja att inte säga sanningen har blivit en grundläggande överlevnadsteknik i Kina. Under tiden har KKP gång på gång vid lagliga tillfällen eggat upp allmänhetens nationalistiska känslor. Det kan till exempel organisera kineser till att kasta sten på den amerikanska ambassaden och bränna amerikanska flaggor. Det kinesiska folket har behandlats antingen som en lydig massa eller en våldsam pöbel, men aldrig som medborgare med garanterade mänskliga rättigheter. Kulturellt framåtskridande är grunden för att höja folkets medvetenhet. Konfucius och Mencius moralprinciper har under årtusenden etablerat moralstandarder och moralprinciper. "Om alla dessa [moral-] principer överges, då skulle människorna inte ha några lagar att följa och inte kunna skilja på gott och ont. De skulle förlora riktningen ... Tao (även Dao) skulle bli förstörd". [9]

Syftet med KKP:s klasskamp är att fortloppande skapa kaos, genom vilket det stadigt kan etablera sig självt som det absolut enda regerande partiet och religionen i Kina, och använda partiets ideologi för att kontrollera det kinesiska folket. Regeringsinstitutioner, militären och nyhetsmedierna är alla verktyg som används av kommunistpartiet i utövandet av dess våldsamma diktatur. Partiet som har fört obotliga sjukdomar till Kina står självt inför sitt fränfalle, och dess kollaps är oundviklig.

En del människor oroar sig över att landet kommer att råka i kaos om partiet faller samman. Vem kommer att ersätta KKP i rollen att styra Kina? Under Kinas 5 000-åriga historia är fuffiga 55 år med KKP:s styre lika kort som ett flyktigt moln. Olyckligtvis har partiet dock under denna korta period på 55 år brutit ner traditionella trosuppfattningar och värdegrunder; förstört de traditionella moralprinciperna

och samhällsstrukturen; vänt omtanke och kärlek mellan människor till kamp och hat; samt ersatt vördnaden för himlen, jorden och naturen med förmåtenheten att "människan besegrar naturen". Med den ena destruktiva aktionen efter den andra har partiet ödelagt de sociala, moraliska och ekologiska systemen och lämnat den kinesiska nationen i djup kris.

Att älska, nära och utbilda folket betraktades av varje välvillig ledare i Kinas historia som regeringens plikt. Den mänskliga naturen strävar efter godhet och regeringens roll är att hjälpa folket att praktisera denna ursprungliga mänskliga egenskap. Mencius sade: "Detta är människornas sätt att vara: de med beständiga medel kommer att ha beständiga hjärtan, medan de utan beständiga medel inte kommer att ha beständiga hjärtan." [10] Utbildning utan välstånd har varit ineffektiv; de tyranniska ledarna som inte har haft någon kärlek till folket men som har dödat de oskyldiga har blivit föraktade av det kinesiska folket.

I Kinas 5 000-åriga historia har det funnits många välvilliga ledare, såsom kejsare Yao och kejsare Shun i forna tider, kejsare Wen och kejsare Wu under Zhou-dynastin, kejsare Wen och kejsare Jing under Handynastin, kejsare Tang Taizong under Tangdynastin, och kejsare Kangxi och kejsare Qianlong under Qingdynastin. Det välstånd som åtnjöt under dessa dynastier var helt och hållet ett resultat av att ledarna praktiserade den himmelska Tao och följde läran om medelvägen, och strävade efter fred och stabilitet. Kännetecknen för goda ledare är att de drar nytta av dygdiga och duktiga människor, är öppna för olika åsikter, främjar rättvisa och fred, och ger folket vad det behöver. På det här sättet kommer medborgarna att följa lagen, bibehålla en känsla av värdighet, leva lyckliga och arbeta effektivt.

När man tittar på världsliga angelägenheter ställer vi oss ofta frågan vem som bestämmer om en stat kommer att blomstra eller försvinna, även om vi vet att en nations uppgång och fall har sina skäl. När KKP är borta kan vi förvänta oss att fred och harmoni återvänder till Kina. Människor kommer att åter bli sanna, välvilliga, ödmjuka och toleranta och nationen kommer åter att bry sig om människors grundläggande behov, och alla yrken kommer att blomstra.

Anmärkningar

[1] Från "Annaler över livsmedel och handelsvaror" ur *Den forna Han-dynastiens historia (Han Shu)*. "Allt under Himlen" syftar på Kina under kejsarna.

[2] Qian Bocheng, *Oriental Culture*, fjärde utgåvan, 2000.

[3] Gao Gang och Rao Shushi var båda medlemmar av Centralkommittén. Efter en misslyckad satsning i en maktkamp 1954 anklagades de för konspiration i syfte att splittra partiet och blev därefter utdrivna ur partiet. Hu Feng, forskare och litteraturkritiker, motsatte sig KKP:s sterila litteraturpolicy. Han blev utdriven ur partiet 1955 och dömd till 14 års fängelse. Från 1951 till 1952 initierade KKP de "Tre anti-kampanjerna" och de "Fem anti-kampanjerna", rörelser med det påstådda målet att eliminera korruption, slöseri och byråkrati inom partiet, regeringen, armén och massorganisationer.

[4] Lu Xun eller Lu Hsün (25 september 1881 – 19 oktober 1936) anses ofta vara grundaren av den moderna kinesiska (Baihua) litteraturen. Han var också en känd översättare. Som en vänsterorienterad författare spelade Lu en viktig roll i den kinesiska litteraturhistorien. Hans böcker påverkade starkt många kinesiska ungdomar. Efter att ha återvänt till Kina från medicinstudier 1909 i Sendai, Japan, blev han föreläsare vid Pekinguniversitetet och började författa.

[5] Såväl *Jadekejsaren* som *Drakungen* är kinesiska mytologiska figurer. *Jadekejsaren*, av barnen och allmänheten kallad "Farfar Himmel", är Himlens härskare och bland de viktigaste gudarna i den Taoistiska gudavärlden. *Drakungen* är den gudomliga härskaren över de fyra haven. Vart och ett av haven, vilka hänger samman med var sitt av de fyra väderstrecken, styrs av en Drakung. Drakungarna bor i kristallpalats som vaktas av räksoldater och krabbgeneraler. Utöver att härska över livet under vattnet manipulerar också Drakungarna molnen och regnet. Drakungen över det östra

havet sägs ha det största territoriet.

[6] Peng Dehuai (1898-1974): Kinesisk kommunistgeneral och politisk ledare. Peng var chefsbefälhavare

under Koreakriget, vice ordförande i Statsrådet, politbyråmedlem, och försvarsminister från 1954 till 1959. Han blev avlägsnad från sina officiella befattningar efter att ha ogillat Maos vänsteranhängares taktik på KKP:s partikonferens i Lushan 1959.

[7] Zhao Gao, Chefseunuck under Qindynastin. Efter Kejsare Qin Shi Huangs död, år 210 e. Kr., förfalskade Zhao Gao, premiärminister Li Si och kejsarens andre son Hu Hai, två av kejsarens testamenten, och gjorde Hu Hai till ny kejsare och beordrade kronprins Fu Su att begå självmord.

Senare uppstod konflikter mellan Zhao Gao och Hu Hai. Zhao förde in en hjort i det kejserliga hovet och sade att det var en häst. Endast en handfull av ämbetsmännen vågade säga emot och sade att det var en hjort. Zhao Gao ansåg att de ämbetsmän som kallade djuret en hjort var emot honom och avlägsnade dem från deras platser vid hovet.

[8] Daxing-massakern inträffade i augusti 1966 under bytet av parti-ledarskap i Peking. Vid den tiden höll Xie Fuzhi, ministern för allmän säkerhet, ett tal vid ett möte med Pekings allmänna säkerhetsbyrå, och förespråkade att man inte skulle ingripa under rödgardisternas aktioner mot de "Fem svarta klasserna". Detta tal vidarebefordrades inom kort till ett av Daxings allmänna säkerhetsbyrås ständiga kommittés möten. Efter mötet agerade Daxings allmänna säkerhetsbyrå omedelbart och skapade en plan för att uppvigla massorna i Daxing-distriktet till att döda de "Fem svarta klasserna".

[9] Från Kang Youwei, Samlingar av politiska skrifter, 1981. Zhonghua Zhuju. Kang Youwei (1858-1927) var en viktig reformtänkare under sen Qingperiod.

[10] Från Mencius.